

Sizce Tehlike Ne Kadar Uzakta

– Z.EFİLOĞLU · 25 Temmuz 2012

Ebu Müslim Horasani'nin çağımıza da ışık tutan çok önemli bir sözü vardır.

“Onlar şerrinden emin oldukları dostlarını kendilerinden uzak tuttular. Dostluklarından emin oldukları için... Düşmanlarını kazanmak için kendilerine yakın tuttular. Yakın tuttıkları düşmanları dost olmadı; ancak uzak tuttıkları dostları düşman oldu. Herkes düşman safında toplanınca yıkılmaları mukadder oldu.”

Ülkemizde o kadar sık tekrarlanan bir tekerleme oldu ki bu söz. Hemen hemen her gün bir grupta, bir vakıfta bir dernekte bir siyasi partide, bir sivil toplum örgütünde veya bir araya gelmiş birlikte hareket eden herhangi bir grupta bunun yansımalarını görebilmek çok mümkün. İlk önce o kadar güzel düşüncelerle yola çıkılıyor ki; fikirler, idealler gırla gidiyor. Sonradan yaşananlarla, önceki güzellikler gece ile gündüz kadar birbirinden ayrı bir kompozisyon sergiliyor. Önce söylemler sonra da eylemler değişmeye başlıyor. Sonraki değişenlerle önceki yapılanlar arasında da inanılmaz bir uçurum söz konusu oluyor. Sonra bu durum alışıyorlar. Uyarılar ve ikazlar çare bulmuyor. “Yapmayın etmeyin!” nidaları karşılıksız kalıyor. Önce biz derken sonra hepimiz demeye başlıyorlar. O kadar evrensel ve küresel oluyorlar ki büsbütün yuvarlak cümleler, yapmacık davranışlar, sahte gülücükler, içi dolmamış kavramlarla, faydası olmayan kurallar koyarak devam ediyorlar bu en yeni cicili bicili davranışlarına. Sonra ama birden etraflarında daha ve önce olamayanları görmeye başlıyorlar. Ne kadar doğru yaptıklarını inandırıyorlar kendilerine. “Ya o eski halleriyle kalsalardı ne kötü olurdu değil mi?” demeye başlıyorlar. “Ya o birlikte yola çıktıkları aman aman şeytan görsündü yüzlerini.” Bu hayata alışıyorlar sonra. Yüksek sosyeteye karışıyorlar. Neon ışıklarının, makamların, mevkilerin ve vip salonlarının vahşi cazibesine kapılıyorlar. Ben ve benlik duyguları o kadar zirve yapıyor ki; egolarını zapt edebilmek pek mümkün olmuyor. Ben varsam herkes var; ben yoksam külli tufan demeye başlıyorlar. Her şeyin merkezine kendilerini oturtturuyorlar. Yaptıklarına ve söylediklerine tapıyorlar adeta...

Dün düşman dedikleriyle aynı kadehi tokuşturmayı ve mümkünse gülerek poz vermeyi marifet sanıyorlar. Arkalarındaki ve altlarındaki zeminin yavaş yavaş kaydığını görmüyorlar, hissedemiyorlar. Ya da görmek istemiyorlar. Zemin eski dostlardan oluşuyor. Eski ama samimi, eski ama candan... Üzülüyorlar bu duruma ama çırpınışlarının fayda sağlamadığını görerek ve ikazlarının dinlenmediğini hissederek çekiliyorlar arkalarından. Zaten binbir zahmetle tuttıkları aralarındaki bağı koparıyorlar. Yıkılmaya başlıyor gücü elinde tutanlar. Gemi batıyor ama onlar hala cennet ve barış şarkılarını dinlemeye devam ediyorlar. Sonra birden beklenen tehlike geliyor. Uzun olmayan bir zamanda.

Sirenler çalmaya ikaz ışıkları yanıp sönmeye başlıyor.

Birden akıllarına o eski kadim dostları geliyor. Hani o dostluklarından emin olup siz bizdensiniz dedikleri ama düşmanlarla kolkola girerek unuttukları dostlar. Aralarında oluşturdukları derin vadilerden karşıya geçemiyorlar sonra. Derin bir uçurum oluşuyor aralarında. Yalvarmalar nafile artık. Çünkü hiçbirisi gerek ve samimi değil. Yıkılıyorlar. Hem de şiddetli bir gürültüyle. En çok sevenlerde az önce birlikte kadeh tokuşturdukları oluyor. Bin bir pişmanlık içinde dönüyorlar evlerine. Yıkıntıların arasından geçerken o yükselirken sırtına bastıkları insanları görüyorlar. Başlarını önüne eğerek uzaklaşıyorlar ortadan. Yine bir başka senaryoda buluşmak üzere...

Bu senaryo hep yaşanıyor hayatımıza. Bu zihniyet oldukça da yaşanmaya devam edecek. Çünkü bu bir zihniyet sorundur. Bugün kendini büyük ve güçlü olarak gören anlayışların hemen hemen hepsinde aynı sıkıntı yaşanıyor. Olan değil oluşturulan dostçuklarla iş yapıyorlar. Samimi insanları iteliyor ve dışlıyorlar. Yok sayıyorlar. Dün parmağındaki yüzüğünü, kolundaki bileziğini her namazdan sonra gözyaşlarıyla ettikleri dualarıyla bir yerlere getirdiklerinin yaptıklarına inanamıyorlar ve inanmak istemiyorlar. Onların adına kendileri utanıyorlar.

Hayat yine aynı aldanmışlıklarla beraber akmaya devam ediyor. Aynı delikten defalarca ısırılmaya şahitlik ediyor zaman. Evet, dün Emevi Devleti yıkıldığı zaman onların üzerine söyledi Ebu Müslim Horasani bu sözü. Şimdi siz istediğiniz rahatlıkla söyleyebilirsiniz artık. Aldanmış ve aldatılmışlıkla geçen hayatımızda bunu yapanlara bedel ödettirmeden bunun sonu gelmeyecek ve şeytanlar yürekleri makam, mevki iktidar, şan ve şöhret ateşiyle yananları ve egolarını ve sadece ama sadece kendilerini ilah edinenleri yalnız bırakmayacaktır.

Herkes düşman safında birleşti.

Sizce tehlike ne kadar uzakta...